

D.D. Everest

**Archie Greene
en het geheim van
de magiër**

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

De drie soorten magie

Natuurlijke magie

De zuiverste magie is die van magische wezens en planten en de elementaire natuurkrachten, zoals de zon, de sterren en de zeeën.

Menselijke magie

Deze vorm maakt gebruik van magische instrumenten en andere voorwerpen die door tovenaars gemaakt worden om magische krachten in banen te leiden.

Bovennatuurlijke magie

De derde en donkerste vorm van magie maakt gebruik van geesten en andere bovennatuurlijke wezens.

De drie basisvaardigheden van de boekbeschermer

Vinden

Binden

Beheren

De vijf regelen der magische matigheid

In 1666 had een magisch ongeluk de Grote Brand van Londen tot gevolg. De regelen der magische matigheid werden in het leven geroepen om nieuwe rampen te voorkomen.

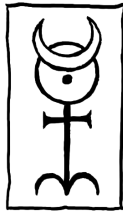
Eerste regel Alle magische boeken en voorwerpen moeten terug naar het Museum van Magische Varia om te worden geïnspecteerd en gerubriceerd. (Boeken worden ingedeeld in toverkracht één, twee of drie.)

Tweede regel Magische boeken en voorwerpen mogen niet gebruikt, ge- of verkocht worden voor ze naar behoren zijn gedetermineerd en gecategoriseerd.

Derde regel Onbevoegd gebruik van magie buiten magische gebouwen en terreinen is ten strengste verboden.

Vierde regel Het verzamelen van magische boeken en voorwerpen voor eigen gewin wordt aangemerkt als gevaarlijke en daarom illegale praktijk.

Vijfde regel Mishandeling van magische wezens is te allen tijde uit den boze.

*Diep verstopt in grotten koud
't geheim onnoemelijk en oud
Twee trouwe dienaars staan op wacht
met arendsblik en leeuwenkracht.*

*Schaduw slaapt met stenen stil
en het groot geschenk als laatste wil
Wie binnenkomt weet één ding goed:
de naam van wie ik dienen moet.*

1

De verjaardagstaart voor niemand

Sardien. Dat was het geheime ingrediënt in de chocoladetaart van Loretta Fox, en haar kinderen wisten dat. Dit exemplaar was voorzien van een laagje bosbessenglazuur en twaalf kaarsjes. Hij stond op de keukentafel in het huis van de familie Fox in Oxford.

De taart werd omringd door bergen sandwiches, bakken vol kleurige chips en een aantal potjes waarvan de inhoud onduidelijk was omdat de etiketten van het glas af gesleten waren. Midden op tafel stond een grote kan met een sprankelende roze drank.

Netel en Distel Fox keken begerig naar al dat lekkers voor hun neus.

‘Mogen we nu beginnen, mam?’ vroeg Netel.

Netel was veertien jaar, had groene ogen en lang, donker haar dat in dikke krullen op haar rug hing, en hoewel het een warme zomerdag was, droeg ze een wollen muts, waarvan de pompon over haar ene schouder hing.

‘Nog niet, Netel,’ riep Loretta Fox vanuit de bijkeuken. Haar stem trilde van energie.

‘Maar we vergaan van de honger,’ kermde Distel Fox. Hij was elf en had rommelig bruin haar en donkere sproetjes op zijn neus.

‘Distel, ik zei dat jullie moesten wachten,’ herhaalde Loretta.

Stilte.

‘Mogen we wel alvast iets drinken?’ vroeg Distel.

‘Drinken?’ zong zijn moeder. ‘Natuurlijk mogen jullie iets drinken, lieve schatten! Het vlierbessensap is heerlijk, maar doe er een beetje zuinig mee. Het groeit ons namelijk niet op de rug.’

Distel Fox rolde met zijn ogen – het universele teken voor irritante ouders.

Netel schonk twee glazen vol uit de grote kan. Al-lebei klokten ze het sap in één keer naar binnen. Netel pakte de kan om bij te schenken. Op dat moment kwam Loretta uit de bijkeuken. De kleine vrouw met de doordringende groenblauwe ogen en de dikke bos donker haar droeg een paarse jurk en had een dienblad vol sandwiches in haar handen.

Ze zag haar dochter, met de kan in de aanslag. ‘Wat zei ik nou, Netel? Denk je soms dat vlierbessen aan de bomen groeien?’

‘Nee, mam,’ zuchtte Netel, en ze rolde precies zo met haar ogen als Distel net had gedaan.

Distel rook aan de taart en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Je gewone recept, mam?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde Loretta. ‘Chocola en marshmallow, met een vulling van sardientjes.’

De kinderen hadden goed geraden. Ze wisten dat hun moeder gespecialiseerd was in rare voedselcombinaties. Eigenlijk was ze gespecialiseerd in rare alles, net als de rest van het gezin. Tot ongenoegen van haar saaie burens had ze ook een heel rare smaak als het om haar huis ging. Loretta was namelijk dol op paars. De voordeur van de Foxjes was volbloedig violet en de raamkozijnen waren majesteitelijk magenta. Maar wat in de Hanenvoetstraat écht de haren te berge deed rijzen en de vitrages deed wapperen, was dat de muren van nummer 32 de kleur hadden van rijpe, sappige pruimen.

‘We vieren een verjaardag,’ verklaarde Loretta terwijl ze de sandwiches met een zwierig gebaar op tafel zette.

‘Dat zien we,’ zei Distel. ‘Maar wie is er jarig?’

‘Maak je daar nou maar niet druk om,’ zei Loretta. ‘Wees gewoon blij dat we het vieren.’

‘Maar een verjaardagstaart voor niemand?’ vroeg Netel.

‘Ik zeg niet dat hij voor niemand is!’ Loretta had op eens tranen in haar ogen.

Netel en Distel keken elkaar bezorgd aan.

‘Goed,’ vervolgde hun moeder, ‘nu moet alleen jullie vader nog komen. Dan steken we de kaarsjes aan en kunnen we proosten.’

‘Proosten waarop?’ vroeg Distel nieuwsgierig.

‘Proosten op wíé,’ verbeterde Loretta.

Distel haalde zijn schouders op. ‘Wie. Waar. Wat maakt het uit,’ zei hij.

Loretta keek haar zoon streng aan – het was een blik die ze in vele jaren moederschap tot in de puntjes ge-perfectioneerd had. Toen forceerde ze een lach zoals een inbreker de deur van de juwelier forceert.

‘Op afwezige familieleden! En op bijzondere ver-jaardagen!’